

Wat een perfect boek. Een shot puur geluk.

– Emily Henry

KATHERINE CENTER

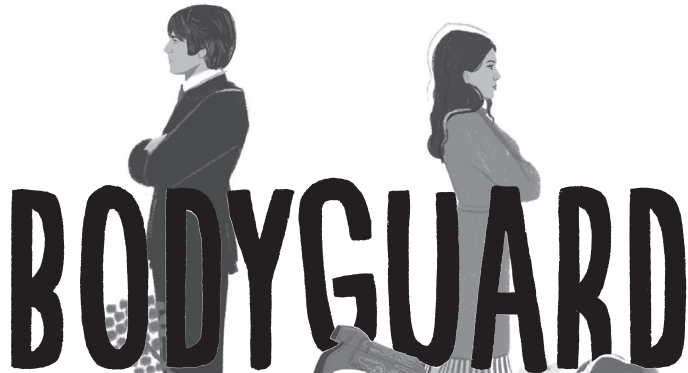

BODYGUARD

ROMAN

KATHERINE CENTER

BODYGUARD

ROMAN

VERTAALD DOOR PATRICIA POS

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

Vertaling: Patricia Pos
Ontwerp omslag: Studio Vonk & De Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout
Omslagontwerp: Olga Grlic
Omslagillustratie: Katie Smith

ISBN 978 90 297 3816 3
ISBN (ebook) 978 90 297 3817 0
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Bodyguard* bij St. Martin's Publishing Group

© 2022 Katherine Center

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn grootouders, Herman en Inez Detering

Jullie hebben ons veel gegeven om de toekomst in te dragen en daarvoor ben ik jullie erg dankbaar. In het bijzonder jullie knuffels, warmte en goedheid en mijn herinneringen aan een avontuurlijke jeugd op jullie ranch in Texas zullen me altijd bijblijven.

Ik mis jullie allebei – maar op de mooiste, meest dankbare manier.

Mijn moeders laatste wens was dat ik een vakantie zou boeken.

‘Doe het gewoon, oké?’ had ze gezegd terwijl ze een pluk haar achter mijn oor streek. ‘Boek gewoon een reis en ga. Zoals normale mensen dat doen.’

Ik was al acht jaar niet op vakantie geweest.

Maar ik antwoordde: ‘Oké’, want dat doe je nu eenmaal als je zieke moeder je iets vraagt. Daar voegde ik alleen wel meteen een disclaimer aan toe. ‘Ik zal één vakantie boeken.’

Natuurlijk besefte ik op dat moment niet dat het haar laatste wens was. Ik dacht dat we gewoon een nachtelijk ziekenhuisgesprek voerden.

Maar toen was het opeens de avond na haar begrafenis. Ik kon niet slapen en terwijl ik eindeloos van mijn ene op mijn andere zij rolde, bleef dat moment maar bij me opkomen. Ze had me zo diep in de ogen gekeken en zo stevig in mijn hand geknepen – alsof het boeken van een vakantie ontzettend belangrijk was.

Nu was het drie uur ’s nachts. Mijn begrafenisondernemers lagen op een stoel. Ik probeerde al sinds twaalf uur in slaap te komen.

‘Goed dan,’ zei ik hardop in mijn bed, tegen niemand.

Toen kroop ik op mijn buik over de dekens om mijn laptop van de grond te rapen en zodra het blauwe licht van het scherm aansprong, googelde ik met mijn ogen halfopen goedkoopste vliegticket bestemming onbekend. Ik kwam op een website terecht waar voor 76 dollar tickets naar allerlei verschillende plaatsen werden verkocht. Na een tijdje te hebben gescrold, klikte ik op Toledo, Ohio en vervolgens op Boek vlucht.

Twee tickets naar Toledo. Niet-terugbetaalbaar, zo zou later blijken. Een of andere Valentijns-tortelduifjesactie.

Klaar.

Belofte waargemaakt.

Het complete boekingsproces duurde minder dan een minuut.

Nu hoefde ik mezelf alleen nog te dwingen om te gaan.

Maar ik kon nog steeds niet slapen.

Om vijf uur 's ochtends, toen het net licht begon te worden, gaf ik het op. Ik sleepte al mijn lakens en dekens van het bed, schuifelde naar de inloopkast, maakte een nestje waar ik op mijn zij in ging liggen en vertrok in het raamloze donker eindelijk naar dromenland.

Toen ik wakker werd, was het vier uur 's middags.

Ik krabbelde paniekerig overeind en strompelde mijn kamer in. Terwijl ik mijn blouse scheef dichtknoopte, stootte ik mijn scheenbeen tegen het voeteneinde van het bed – alsof ik te laat was voor mijn werk.

Dat was ik alleen niet.

Mijn baas Glenn had gezegd dat ik thuis mocht blijven. Dat ik thuis móést blijven, zelfs. Een week lang.

‘Kom alsjeblieft niet naar je werk,’ had hij gezegd. ‘Blijf gewoon thuis om te rouwen.’

Thuisblijven? Om te rouwen?

Dat was wel het laatste wat ik wilde.

Zeker nu ik twee tickets naar Toledo had geboekt en ik mijn vriend Robby zover moest zien te krijgen om met me mee te gaan.

Toch?

Want niemand ging alleen naar Toledo. Al helemaal niet op Valentijnsdag.

Dat leek op dat moment allemaal heel belangrijk.

Als ik in een andere stemming was geweest, zou ik Robby een lief berichtje hebben gestuurd om hem te vragen na zijn werk bij me langs te komen. Om samen iets te eten en te drinken. Zoals redelijke mensen dat deden.

Misschien zou dat een beter plan zijn geweest.

Of tot een beter resultaat hebben geleid.

Maar ik was op het moment allesbehalve een redelijk mens. Ik was een mens dat in haar kást geslapen had.

Toen ik die middag op kantoor aankwam – net toen de werkdag op zijn einde liep – was mijn haar half gekamd, zat mijn blouse half in mijn broek en zat het programmaboekje van de begrafenis met daarop een middelbareschoolfoto van mijn moeder nog in de zak van mijn broekpak.

Het was misschien wat vreemd om een dag na de begrafenis van je moeder alweer naar je werk te gaan.

Ik had het opgezocht en de meeste mensen namen na een overlijden drie dagen vrij – hoewel Glenn me had willen dwingen vijf dagen op te nemen. Andere dingen die ik in mijn slaap had opgezocht waren: hoe verkoop je het huis van je ouders, wat is er voor leuks te doen in Toledo (verrassend veel) en hoe genees je slapeloosheid.

Kortom: ik hoorde hier eigenlijk helemaal niet te zijn.

Daarom aarzelde ik ook even voordat ik op Glenns kantoordeur klopte. Waardoor ik per ongeluk hoorde dat Robby en Glenn over me in gesprek waren.

‘Hannah schrikt zich waarschijnlijk kapot als je het haar vertelt,’ was het eerste wat ik hoorde. Robby was aan het woord.

‘Misschien kun jij het haar wel vertellen.’ Dat was Glenn.

‘Misschien kun je beter iets anders bedenken.’

‘Er valt niks anders te bedenken.’

Opeens was mijn aarzeling als sneeuw voor de zon verdwenen. Ik duwde de deur open. ‘Waar valt niks anders voor te bedenken? Wie moet me wat vertellen? En waarom zou ik me kapotschrikken?’

Later zag ik mezelf in de spiegel en besepte ik wat Robby en Glenn gezien hadden toen ze zich naar me toe draaiden – bloeddoorlopen ogen, de helft van mijn blouse die verkreukeld onder mijn blazer uitstak en flink wat oogmake-up van gisteren die ik eraf gehuild of in mijn slaap over mijn wang gesmeerd had.

Een schrikbarend beeld. Maar Glenn schrok niet zo snel. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij. ‘Wegwezen. Nu meteen.’

Hij was ook allesbehalve zachtzinnig.

Ik zette mijn handen in mijn zij en bleef koppig staan. ‘Ik moet Robby spreken.’

‘Dat kan ook na zijn werk.’

Hij had gelijk. We woonden praktisch samen. Als we tenminste niet aan het werk waren. En dat waren we vrijwel altijd.

Maar ik liet me toch zeker niet zomaar wegsturen?

‘Vijf minuten,’ onderhandelde ik.

‘Nee,’ zei Glenn. ‘Ga naar huis.’

‘Ik kan echt niet vijf dagen thuis blijven zitten,’ zei ik. ‘Ik moet iets doen.’

Maar dat leek Glenn niks uit te maken. ‘Je moeder is net overleden,’ zei hij. ‘Ga naar je familie.’

‘Zij wás mijn familie,’ zei ik. Het kostte me moeite om mijn stem niet te verheffen.

‘Precies,’ zei Glenn, alsof ik zijn punt alleen maar benadrukte. ‘Je moet rouwen.’

‘Ik zou alleen niet weten hoe,’ zei ik.

‘Dat weet niemand,’ zei Glenn. ‘Heb je soms een handleiding nodig?’

Ik wierp hem een felle blik toe. ‘Als je die hebt.’

‘Je handleiding is: *Wegwezen. Nu meteen.*’

Maar ik schudde mijn hoofd. ‘Ik weet dat je denkt dat ik tijd nodig heb om’ – ik aarzelde even, want ik wist niet precies wat hij vond dat ik moest doen – ‘op de bank te zitten en aan mijn moeder te denken, of zoiets... maar ik voel me echt prima.’ Toen zei ik zonder te hoeven liegen: ‘Zo hecht waren we niet.’

‘Jullie waren hecht genoeg,’ zei Glenn. ‘Ga naar huis.’

‘Laat me anders... papierwerk doen. Of zoiets.’

‘Nee.’

Ik wilde dat ik kon zeggen dat Glenn – een boom van een kerel die onder de sproeten zat en een kale kop had – het type baas was dat zich nors voordeed, maar stiekem het beste met je voor had.

Maar Glenn had met niemand het beste voor.

En hij had duidelijk besloten dat ik op dit moment niet in staat was om te werken.

Dat begreep ik best.

Het was een vreemde tijd geweest. Ik was net thuisgekomen van een klus in Dubai toen ik een telefoontje van het ziekenhuis kreeg en hoorde dat mijn moeder op een zebrapad in elkaar gezakt was.

Eenmaal in het ziekenhuis bleek dat ze continu moest overgeven en niet wist welk jaar het was of wie de huidige president was. Kort daarna vertelde een hepatoloog met lippenstift op haar tanden me dat mijn moeder terminale levercirrose had. Desondanks probeerde ik de arts er stug van te overtuigen dat ze 'helemaal niet meer drinkt! Ze drinkt écht niet meer!'

Die avond ging ik met mijn moeder mee naar huis om haar te helpen haar zachtste sokken aan te trekken en haar lievelingsdeken te vinden. Algauw kwam ik meerdere flessen wodka tegen. Die gooide ik in de gootsteen van de keuken meteen leeg, waarna ik de kraan een tijdje liet lopen om de geur weg te spoelen. Ik bleef maar denken dat het nog een flinke uitdaging zou worden om haar op het rechte pad te krijgen.

Voor de zoveelste keer.

Want ik dacht dat we altijd meer tijd zouden hebben.

Dat was tot nu toe immers altijd nog zo geweest.

Maar voordat ik überhaupt beseftte dat ik haar kon verliezen, was ze er al niet meer.

Het was veel. Dat wist zelfs Glenn, die de emotionele intelligentie van een boormachine had.

Maar het laatste wat ik wilde doen was thuisblijven en erover nadenken.

Ik moest hem aan zijn verstand zien te peuteren dat ik zo snel mogelijk weer aan het werk moest, want anders zou dit voor ons allebei niet goed aflopen.

Daarna moest ik Robby zover krijgen om met me mee naar Toledo te gaan.

En daarna kon ik misschien nog wat slapen.

Ik rechtte mijn rug en liep met opgeheven kin verder het kantoor in, waarna ik op de lege stoel aan de andere kant van Glenns bureau ging zitten. 'Waar hebben jullie het over?' vroeg ik in een poging

over iets anders te beginnen. ‘Is dit een vergadering?’

‘We voeren een gesprek,’ zei Glenn, alsof hij wist dat ik flarden van hun conversatie had opgevangen.

‘Je voert nooit gesprekken, baas,’ zei ik. ‘Je houdt alleen vergaderingen.’

Robby, die er met zijn blauwe ogen en donkere wimpers zoals altijd erg knap uitzag, keek me aan alsof ik met die woorden een goed punt had gemaakt.

Ik nam kort de tijd om hem bewonderend in me op te nemen. Mijn moeder was erg onder de indruk geweest toen ik hem voor het eerst aan haar had voorgesteld. ‘Hij ziet eruit als een astronaut,’ had ze gezegd – en dat klopte precies. Hij had een kort kapsel, reed in een vintage Porsche en barstte van het zelfvertrouwen. Op de beste, sexyste, meest astronautachtige manier. Mijn moeder was blij verrast dat ik hem aan de haak geslagen had. En zelf was ik dat eerlijk gezegd ook.

Robby was niet alleen de coolste persoon met wie ik ooit een relatie had gehad – hij was de coolste persoon die ik ooit had ontmoét.

Maar dat deed er op dit moment niet toe. Ik wendde me weer tot Glenn. ‘Wat wilde je precies dat Robby me zou vertellen?’

Glenn zuchtte en besepte blijkbaar dat hij echt niet onder dit gesprek uit zou komen. Toen zei hij: ‘Ik wilde eigenlijk wachten tot je...’ – hij nam me in zich op – ‘op zijn minst een douche genomen had... maar we openen een kantoor in Londen.’

Ik fronste.

‘Een kantoor in Londen?’ vroeg ik. ‘Maar dat is toch geen slecht nieuws?’

Glenn was echter nog niet uitgepraat. ‘En we hebben iemand nodig om –’

Meteen vloog mijn hand de lucht in. ‘Ik doe het wel! Dat is me op het lijf geschreven! Ik doe mee!’

‘– om daar alle praktische zaken te regelen,’ zei Glenn. ‘Dat zal alleen wel twee jaar in beslag nemen.’

Hallo? Londen? Twee jaar in Londen om een project uit te voeren

dat zo veel toewijding van me zou eisen dat ik waarschijnlijk geen seconde vrij zou hebben?

Die vakantie kon me gestolen worden. Ik kon niet wachten om te beginnen.

Ik zag het al helemaal voor me en voelde een diepe opluchting door mijn borst stromen. *Een zo hoge werkdruk dat ik niet eens tijd zou hebben om aan mijn problemen te denken.*

Heerlijk.

Maar op dat moment zag ik dat Robby en Glenn me vreemd aankeken.

‘Wat is er?’ vroeg ik terwijl ik de mannen om de beurt een blik toewierp.

‘De klus gaat naar één van jullie tweeën...’ zei Glenn, waarna hij van mij naar Robby gebaarde.

Natuurlijk. Ik was de protegé die Glenn al jaren klaarstoomde en Robby was het woest aantrekkelijke aanstormend talent dat hij bij de concurrent had weggekaapt. Wie zou hij deze klus anders moeten toevertrouwen?

Ik zag het probleem nog steeds niet.

‘En dat betekent,’ zei Glenn, ‘dat degene die de klus niet krijgt hier zal moeten blijven.’

Ik hield zo veel van mijn werk dat het me geen probleem leek om twee jaar van mijn vriend gescheiden te zijn. Totaal geen probleem, zelfs.

Zo wanhopig was ik om weer aan de slag te gaan.

‘Ik zal jullie na de feestdagen vertellen wie er naar Londen vertrekt,’ zei Glenn. ‘Tot die tijd zijn jullie dus met elkaar in concurrentie.’

Robby was amper concurrentie te noemen. Ik wist zeker dat ik de klus zou krijgen.

‘Prima,’ zei ik terwijl ik mijn schouders ophaalde. Er was immers geen probleem. ‘We houden wel van een beetje concurrentie. En twee jaar is ook weer niet zo lang, wie er ook wint. Dat overleven we vast wel, toch?’

Als ik beter had opgelet, zou ik misschien hebben gezien dat

Robby een stuk minder enthousiast was over de situatie dan ik. Maar ik was op dat moment te wanhopig om aan iemand anders dan mezelf te denken.

Ik was bang om de impact van het verlies van mijn moeder te voelen. Ik was bang om zonder ook maar enige afleiding thuis te zitten. Ik kon niet wachten om te ontsnappen – het liefst zo snel mogelijk en naar een land ver hiervandaan.

Volgende week zouden Robby en ik voor een klus samen drie weken naar Madrid vertrekken, maar ik wist niet of ik het tot die tijd zou trekken om thuis te zijn.

Ik zou mijn overige rouwdagen op de een of andere manier echter toch moeten doorkomen.

‘Na wat ik net per ongeluk opving,’ zei ik terwijl ik naar de deuropening gebaarde, ‘verwachtte ik slecht nieuws.’

‘Dit was het slechte nieuws ook nog niet,’ zei Robby met een korte blik op Glenn.

Ook ik keek naar Glenn. ‘Wat is het slechte nieuws dan?’

Glenn besloot meteen tot de kern van de zaak te komen. ‘Het slechte nieuws is dat je volgende week niet mee naar Madrid gaat.’

Achteraf gezien hielp het waarschijnlijk niet echt dat ik met wilde ogen, een nog wilder kapsel en vol wanhoop naar kantoor gekomen was. Misschien had ik dit wel kunnen zien aankomen.

Maar zijn woorden vielen rauw op mijn dak.

‘Dat ik niet mee naar Madrid ga?’ prevelde ik, want ik vroeg me af of ik hem misschien verkeerd had verstaan.

Robby keek nu uit het raam.

‘Dat je niet mee naar Madrid gaat,’ bevestigde Glenn. ‘Volgens mij ben je op dit moment met totaal andere dingen bezig.’

‘Maar...’ Ik wist niet eens hoe ik hem moest tegenspreken. Hoe kon ik zeggen: *Maar dat is het enige waar ik op dit moment naar uitkijk?*

Glenn stopte zijn handen in zijn zakken. Robby keek nog altijd uit het raam.

Uiteindelijk vroeg ik: ‘Wie gaat er in mijn plaats?’

Glenn wierp een korte blik op Robby. Toen zei hij: ‘Taylor.’

Ik knipperde verbaasd met mijn ogen. ‘Taylor?’

Glenn knikte. ‘Die kan je taken prima overnemen,’ zei hij alsof de zaak daarmee was afgedaan.

Dat was echter niet het geval.

‘Je stuurt mijn beste vriendin en mijn vriend weg en laat mij hier drie weken alleen achter? Een paar dagen na het overlijden van mijn moeder?’

‘Ik dacht dat jullie niet zo hecht waren.’

‘Ik dacht dat jij vond dat we hecht genoeg waren.’

‘Luister,’ zei Glenn. ‘Dit is een zakelijke beslissing.’

Maar ik schudde mijn hoofd. Dit kon echt niet. ‘Je kunt me toch niet zomaar een kans ontnemen en ook nog eens mijn twee grootste steunpilaren naar de andere kant van de wereld sturen? Dit is mijn klus. Voor mijn cliënten.’

Glenn zuchtte. ‘Volgende keer ben jij weer aan de beurt.’

‘Ik wil deze keer aan de beurt zijn.’

Glenn haalde zijn schouders op. ‘En ik wil de loterij winnen, maar dat gebeurt ook niet zomaar.’

Glenn was het type man dat geloofde dat tegenslag mensen alleen maar sterker maakte.

Ik nam een korte adempauze. Toen zei ik: ‘Als Taylor op mijn reis gaat, waar ga ik dan naartoe?’

‘Nergens naartoe,’ zei Glenn.

‘Nérgens naartoe?’

Hij knikte. ‘Je hebt rust nodig. En de andere klussen zijn al vergeven.’ Hij scrolde door een document op zijn laptop. ‘Jakarta is vergeven. Colombia is vergeven. Bahrein ook. Die oliemagnaten op de Filipijnen. Allemaal vergeven.’

‘Maar... wat wil je dan dat ik doe?’

Glenn haalde zijn schouders op. ‘Kantoorwerk?’

‘Ik meen het serieus.’

Ondanks mijn verontwaardiging ging Glenn verder. ‘Je zou kunnen leren breien? Een vetplantentuin kunnen aanleggen? In je persoonlijke groei kunnen investeren?’

Nee, nee, nee.

Maar Glenn hield vol. ‘Je hebt echt wat vrije tijd nodig.’

‘Ik háát vrije tijd. Ik wil helemaal geen vrije tijd.’

‘Het gaat er niet om wat je wilt. Het gaat erom wat je nodig hebt.’

Wie dacht hij wel niet dat hij was – mijn therapeut? ‘Ik heb werk nodig,’ zei ik. ‘Ik voel me beter als ik aan het werk ben.’

‘Je kunt hier werken.’

Maar ik had ook een ontsnapping nodig.

Nu voelde ik een lichte paniek in mijn keel opdoemen. ‘Hé. Je kent me toch? Je weet dat ik beweging nodig heb. Ik kan hier echt niet stilzitten en... en... langzaam wegzakken in mijn ellende. Ik heb reuring nodig. Ik heb een doel nodig. Ik ben zoals een haai, begrijp je? Ik moet in beweging blijven. Er moet water door mijn kieuwen stromen.’ Ik gebarde naar mijn ribben, alsof ik hem wilde laten zien waar mijn kieuwen zaten. ‘Als ik hier blijf,’ zei ik uiteindelijk, ‘ga ik dood.’

‘Onzin,’ zei Glenn. ‘Doodgaan is een stuk moeilijker dan je denkt.’

Glenn vond het verschrikkelijk als mensen ergens om smeekten.

Toch smeekte ik verder.

‘Stuur me alsjeblieft ergens heen. De bestemming maakt me niet uit. Ik moet hier echt weg.’

‘Je kunt niet je hele leven blijven vluchten,’ zei Glenn.

‘O, jawel hoor. Dat kan ik absoluut.’

Aan zijn gezicht zag ik dat hij me niet mijn zin wilde geven. Maar ik gaf het gevecht nog niet op.

‘Was er ook geen klus in Burkina Faso?’ vroeg ik.

‘Daar stuur ik Doghouse naartoe.’

‘Ik werk hier drie jaar langer dan Doghouse!’

‘Maar hij spreekt Frans.’

‘En die bruiloft in Nigeria?’

‘Daar stuur ik Amadi naartoe.’

‘Die werkt hier nog maar een halfjaar!’

‘Maar zijn familie komt uit Nigeria. En hij spreekt –’

‘Oké. Laat maar.’

‘–Yoruba en een beetje Igbo.’

Op dat moment besepte ik waar het Glenn om ging. Hij wilde zijn reputatie beschermen. ‘Zodra er een klus voorbijkomt die bij

je past, krijg je die van me,' zei hij alsof we waren uitgepraat. 'Maar alleen als dat ook het beste is voor het bureau. En als je oprecht de meest gekwalificeerde persoon voor de opdracht bent.'

Ik keek Glenn met samengeknepen ogen aan en daagde hem met mijn blik uit om me tegen te spreken. 'Er is niemand gekwalificeerder dan ik,' zei ik.

Glenn nam me in zich op en besloot zijn jarenlange ervaring als wapen in te zetten.

'Misschien wel, misschien niet,' zei hij uiteindelijk. 'Maar je hebt gisteren je moeder begraven.'

Ik keek hem aan.

Hij ging verder. 'Je hebt een verhoogde hartslag, je ogen zijn bloeddoorlopen en je wangen zitten onder de make-up. Je ratelt en je stem klinkt schor. Je hebt je haar niet gekamd, je handen beven en je bent buiten adem. Je bent er slecht aan toe. Dus ga naar huis, neem een douche, maak je lievelingseten, rouw om de dood van je moeder en zoek alsjeblieft wat hobby's – want dit garandeer ik je: zolang je de boel niet op orde hebt, ga je nergens heen.'

Ik herkende zijn toon meteen en sprak hem niet tegen.

Maar hoe kon ik me in vredesnaam op mijn werk storten als hij me geen nieuwe klussen gaf?

ZE MOET HEM BESCHERMEN, MAAR VERGEET – OEPS – HAAR EIGEN HART TE BEWAKEN.

Hannah Brooks mag er dan uitzien als een lieve basisschooljuf, in werkelijkheid is ze een eersteklas-bodyguard die haar hand niet omdraait voor een flinke rechtse... als ze daarmee het leven van haar cliënt kan redden natuurlijk. Haar volgende cliënt is niemand minder dan Jack Stapleton, dé steracteur die al een tijdlang wordt lastiggevallen door een doorgedraaide stalker. Aan Hannah de taak om hem te beschermen. Kat in het bakkie, toch?

Er is alleen één kleine complicatie: Jack wil niet dat zijn familie erachter komt dat hij een stalker heeft – laat staan een bodyguard. Daarom moet Hannah haar charmes in de strijd gooien en doen alsof ze zijn vriendin is om argwaan te voorkomen. Voor ze het beseft, is ze verwickeld in een complex *fake dating*-avontuur, waarin echt en nep niet meer van elkaar te onderscheiden zijn...

KATHERINE CENTER is *New York Times*-bestsellerauteur van feelgoodromans met veerkrachtige personages en een flinke dosis humor. Haar romans *The Lost Husband* en *Happiness for Beginners* werden verfilmd.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

9 789029 738163